

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana. v právní věci

žalobce: **AURES Holdings a.s.**
sídlem Dopraváků 874/15, Praha
zastoupen Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce**
sídlem Štěpánská 567/15, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.1.2020, č.j. ČOI 14222/20/O100/3000/KR/ŠT,
sp. zn. ČOI 91384/18/3000,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Prvostupňovým rozhodnutím Inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského ze dne 15.10.2019, č.j. ČOI 125211/19/3000/R/S, byla žalobci uložena pokuta ve výši 700 000 Kč, neboť byl uznán vinným ze spáchání přestupků tím, že 1. na svých internetových

stránkách dne 6.12.2018 inzeroval možnost převozu vozidla zdarma na vybranou pobočku bez uvedení podstatné informace, že za převoz vozidla je vyžadována vratná záloha 2 000 Kč, a že dne 11.7.2018 v provozovně na ulici Černovická v Brně opomenul inspektorům v roli spotřebitelů uvést podstatnou informaci, že servisní knížka prodáváného automobilu byla vedena pouze do roku 2013 a žalobce tak porušil § 4 odst. 4 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v návaznosti na § 5a odst. 1 tohoto zákona, a dopustil se tak přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele tím, že porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik; 2. dne 11.7.2018 v brněnské provozovně poskytl inspektorům v roli spotřebitelů podstatné informace o vlastnostech prodáváného automobilu nejasným způsobem, což mohlo vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil, neboť prodávající nejprve prezentoval automobil jako bezvadný, ale po upozornění inspektora byla doporučena kontrola všech podstatných částí automobilu a žalobce tak porušil zákaz nekalých obchodních praktik podle § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele v návaznosti na § 5a odst. 2 tohoto zákona a dopustil se přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele; 3. dne 11.7.2018 v provozovně na ulici Zlínská v Otrokovicích a v brněnské provozovně žalobce neinformoval inspektory v roli spotřebitelů o konečné ceně vozidla, neboť teprve v závěru kontraktačního procesu jim bylo sděleno, že k ceně vozidla je nutné navíc uhradit poplatek ve výši 3 990 Kč, čímž žalobce porušil povinnost podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle § 24 odst. 7 písm. k) tamtéž; 4. v brněnské provozovně žalobce na dotaz inspektora v roli spotřebitele uvedl, že na prodávané vozidlo je poskytována záruka ½ roku na skryté vady, čímž žalobce porušil povinnost dle § 13 zákona o ochraně spotřebitele a dopustil se tak přestupku podle § 24 odst. l) tamtéž. Žalobcem podané odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaná rozhodnutím ze dne 29.1.2020, č.j. ČOI 14222/20/O100/3000/KR/ŠT, sp. zn. ČOI 91384/18/3000, zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Rozhodnutí žalované žalobce napadl žalobou, kterou se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

- Podle žalobce žalovaná nevypořádala vůbec či nedostatečně žalobcem uplatněné odvolací námítky, a napadené rozhodnutí je tak zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaná dostatečně neodůvodnila, z jakého důvodu vyžadování vratné zálohy za převoz vozidla mělo být podstatnou informací ve smyslu § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Námítku žalobce, že inspektoři prvostupňového správního orgánu byly podrobně informováni o stavu vozidla před samotnou koupí, pak žalovaná podle žalobce nevypořádala vůbec. Z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, proč žalovaná k žalobcem vznesené argumentaci nepřihlédla.
- Napadené rozhodnutí je vyjma nepřezkoumatelnosti také stíženo nezákonností z důvodu nesprávného posouzení skutkového stavu věci. Podle žalobce nebylo prokázáno naplnění skutkových podstat přestupků. Jestliže vratná záloha za převoz vozidla ve výši 2 000 Kč byla spotřebiteli vždy vrácena, nemohla povinnost jejího složení negativně ovlivnit ekonomické chování spotřebitele podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Jestliže spotřebitel přistoupil ke koupi vozidla, byla o zálohu snížena kupní cena; nekoupil-li spotřebitel vozidlo, byla mu záloha v plné výši vrácena. Podle žalobce je tak zřejmé, že záloha za převoz vozidla neměla povahu podstatné informace ve vztahu k rozhodnutí o koupi, a nemohla tak rozhodování spotřebitele ovlivnit.
- Žalovaná podle žalobce pochybila také tím, že údaj o existenci servisní knihy spojila s informací o tom, že vozidlo bylo pravidelně servisováno. Informace o servisní knize pouze indikuje přítomnost evidenčního dokumentu pro účely záznamů o servisních úkonech. Případnému zájemci tak je garantováno, že může do servisní knihy nahlédnout a tam uvedené údaje analyzovat. To však neznamená, že lze z takové informace dovozovat garanci pravidelného

servisu. Podle žalobce nemůže být rozhodným kritériem okamžik posledního záznamu v servisní knize. Pak by podle žalobce mohla nastat absurdní situace, kdy by sice servisní kniha obsahovala záznam kupříkladu v roce 2018, ale další bezprostředně předcházející záznam by pocházel až z roku 2006. Údaj o posledním záznamu v knize proto nemůže být informací, od které by se odvíjelo rozhodnutí spotřebitele o koupi vozidla.

5. Žalobce dále namítá, že cena 3 990 Kč za doplňkové služby byla kupujícímu nabídnuta mimo prodejní prostory, kde byla nabízena vozidla, a zároveň byl kupujícímu dán k dispozici ceník doplňkového zboží a služeb. Kupující tak disponoval ve smyslu § 12 zákona o ochraně spotřebitele nezbytnými informacemi pro kvalifikované rozhodnutí o pořízení doplňkových služeb k vozidlu. Údaj o ceně vozidla na ceduli za předním sklem vozidla byl konečnou cenou v souladu s § 13 odst. 2 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, a v souladu s § 12 zákona o ochraně spotřebitele, jejíž součástí nebyly doplňkové služby a spotřebitel měl možnost nabídku doplňkových služeb (nadstandardu) nevyužít. To, že doplňkové služby byly fakultativními produkty při nákupu vozidla, plyne také z vystavené faktury.
6. Podle žalobce byly informace o skutečném stavu sděleny při kontrolní jízdě – před předložením písemné dokumentace ke koupi vozidla. Je tedy zřejmé, že žalobce splnil informační povinnost podle § 9 zákona o ochraně spotřebitele, a to s dostatečným časovým předstihem. Stav vozidla v písemné formě obsahovala příloha č. 1 ke kupní smlouvě. V příloze byla mimo jiné doporučena výměna oleje, filtrů, rozvodů včetně vodní pumpy, kontrola a doplnění provozních náplní, kontrola tlumičů a brzd. Ústní i písemné informace o stavu vozidla byly předány s dostatečným předstihem tak, aby měl kupující dostatečný prostor pro úvahu o koupi 14 let starého vozidla. Kupující se navíc mohl v případě pochybností dotázat prodejce. Výklad žalované na žalobce klade nepřiměřené požadavky.
7. Žalobce zpochybňuje také závěr žalované, že ústní sdělení jednoho z prodejců o záruce za skryté vady v délce pouze půl roku mohlo naplnit znaky přestupku. Žalobce splnil informační povinnost podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele tím, že úpravu práv spotřebitele z odpovědnosti za vady vtělil do kupní smlouvy, která byla v souladu s § 2165 odst. 1 a § 2168 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník a kterou měl kupující s dostatečným časovým předstihem k dispozici. Nadto podle žalobce ani podle odborné literatury nemá chybně poskytnutá informace k zákonné povinnosti z vadného plnění vliv na rozhodování spotřebitele. Podle žalobce průměrný spotřebitel práva z vadného plnění zná, a informace o délce záruky tak nemohla mít na jeho rozhodování o koupi vozidla vliv.
8. I kdyby byla naplněna formální stránka přestupků, nemohlo podle žalobce dojít k naplnění jejich materiální stránky. Podle žalobce v napadeném rozhodnutí absentuje hodnocení, zda vůbec jednání žalobce mělo alespoň minimální stupeň škodlivosti. Jestliže žalobce nabízel převoz vozidla na jinou pobočku zdarma, o doplňkových službách byl spotřebitel informován závčas v rámci samostatné nabídky, stáří prodávaného vozidla indikovalo výskyt vad, na což byl žalobce upozorněn při kontrolní jízdě i ve smluvní dokumentaci a právní úprava záruky za skryté vady včetně možnosti jejího zkrácení byla obecně známá, nemůže být jednání žalobce hodnoceno za společensky škodlivé, neboť nemohlo ovlivnit rozhodování spotřebitele.
9. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nezákonné také z důvodu pochybení prvostupňového správního orgánu při provádění kontrol. Postup prvostupňového správního orgánu byl v rozporu se zákazem zneužití pravomoci podle § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tím, že byl poskytnut veřejnosti (veřejným sdělovacím prostředkům) záznam z provedené kontroly. Tímto postupem byla také porušena zásada nevěřejnosti ve smyslu § 15 odst. 3 správního řádu. Informace veřejným sdělovacím prostředkům byly přitom poskytnuty hned následující den po provedené kontrole, přestože žalobce se mohl seznámit s výsledky provedené kontroly a s kontrolními zjištěními až za necelý měsíc a nemohl se tak ani bránit podáním námitek. Postupem prvostupňového správního orgánu tak mohlo dojít k poškození obchodního jména a

dobré pověsti žalobce. Žalovaná i prvostupňový správní orgán se musí otázkou naplnění materiální stránky přestupku zabývat vždy; není tedy rozhodné, zda žalobce uvedl skutečnosti vylučující naplnění materiální stránky přestupku.

10. V replice žalobce setrval na jím dosud uplatněné žalobní argumentaci, a dále doplnil, že jestliže z napadeného rozhodnutí není zřejmé, s jakou službou (prodejem či přepravou vozidla) žalovaná a prvostupňový správní orgán vyžadování vratné zálohy spojily, jde o další důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Záloha za převoz vozidla byla vždy vratná a sloužila pouze jako prostředek proti zneužívání bezplatného převozu vozidel. Přitom služba převozu vozidel byla neoddělitelně spjata s prodejem vozidel. Navíc byla-li přeprava vozidel podle žalované zcela samostatnou službou, která byla bezplatná, a nemohlo tak dojít k aplikaci § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.
11. Žalobce tedy navrhuje napadené a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalované

12. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že nekalá obchodní praktika spočívající v neposkytnutí podstatné informace o nutnosti složit zálohu za převoz vozidla do jiné provozovny nesouvisela s prodejem vozidel, jak se žalobce mylně domnívá. Podle žalované původně poskytnutá informace o bezvadném stavu vozidla neodpovídala skutečnosti; žalobní námitky žalobce tak neobstojí a jsou nedůvodné. V podrobnostech odkázala žalovaná na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce podle žalované nevedl okolnosti, které by ohrožení nebo porušení zájmu chráněného zákonem o ochraně spotřebitele vylučovaly, a byl tak naplněn i materiální znak přestupku.
13. Žalovaná tedy navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout; na tomto procesním postoji setrvala po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

14. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“) a včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.). Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáváno v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Zdejší soud bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Zdejší soud musel nejdříve posoudit, zda napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak namítá žalobce, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí může být podrobeno soudnímu přezkumu. Taková nepřezkoumatelnost je dána (také) tehdy, nevypořádá-li se správní orgán s námitkami či návrhy účastníka správního řízení; z odůvodnění správního rozhodnutí musí být mimo jiné zřejmé, z jakých důvodů správní orgán k námitkám či návrhům účastníka řízení nepřihlédl, případně proč považuje námitky za liché a jaké skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí. Podle žalobce není z odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé, z jakého důvodu mělo být vyžadování vratné zálohy za převoz vozidla podstatnou informací ve smyslu § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Námitka žalobce, že inspektoři vydávající se za spotřebitele byly o stavu vozidla před koupí informovány, nebyla žalovanou vypořádána vůbec.
16. Žalovaná v napadeném rozhodnutí v části II. odůvodnění (str. 3 a následující) zrekapitulovala jednotlivé odvolací námitky žalobce uplatněné v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Mezi žalovanou vymezenými odvolacími námitkami žalobce byla uvedena také námitka směřující k účtování zálohy 2 000 Kč za převoz vozidel do vybrané provozovny (str. 3 napadeného rozhodnutí) a námitka směřující k informování spotřebitele o vlastnostech prodáváných výrobků

(str. 4 napadeného rozhodnutí). Předně soud uvádí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je na samé hranici přezkoumatelnosti, neboť zatímco popisná část odůvodnění, ve které žalovaná vylíčila žalobcem uplatněné odvolací důvody, byla rozsáhlá (bezmála 4 strany), samotné námitky byly velmi povrchně vypořádány na pouhých 2 stranách odůvodnění. Tu dává soud za pravdu žalobci, že námitku žalobce týkající se informování spotřebitele o vlastnostech prodáváných výrobků žalovaná v části odůvodnění „K námitkám obviněné uplatněným v odvolání“ nevypořádala, neboť se zabývala pouze servisní knížkou. Námitka žalobce, jak je zřejmé ze str. 4 a str. 5 odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, však měla podstatně širší záběr. Žalobce namítal, že finální informace o stavu vozidla získal spotřebitel (inspektor) teprve po předložení návrhu kupní smlouvy (její přílohy). Ze str. 8 napadeného rozhodnutí (část „K právní kvalifikaci protiprávního jednání uvedeného pod písm. b/ výrokové části tohoto rozhodnutí“) soudu vyplývá, že podle žalované spočívalo klamavé opomenutí žalobce v tom, že žalobce poskytl spotřebiteli podstatné informace o nabízeném automobilu nejasným způsobem, neboť nabízený automobil zprvu prezentoval jako bezvadný, a až po upozornění doporučil provést kontrolu všech podstatných částí vozidla. Z napadeného rozhodnutí tedy soudu plyne, že podle žalované nelze v úvodu kontraktačního procesu ústně o předmětu prodeje tvrdit, že jeho stav je bezvadný, byť v následně předloženém písemném návrhu smlouvy (její přílohy) je již uvedeno, že předmět koupě je vhodné po koupi podrobit důkladné kontrole a údržbě. Námitka žalobce související s poskytnutím informací vlastnostech prodáváných výrobků tedy – byť v odlišné části napadeného rozhodnutí – byla žalovanou vypořádána.

17. K námitce žalobce týkající se účtování zálohy za převoz vozidel žalovaná na str. 10 napadeného rozhodnutí uvedla, že vratnost zálohy byla pro posouzení odpovědnosti žalobce za přestupek irelevantní. Argumentace žalobce k této žalobní námitce (str. 3 odvolání) přitom bylo vystavěna výhradně na tvrzení, že šlo pouze o vratnou zálohu. Jestliže tedy žalovaná v rámci vypořádání námitek pouze stručně konstatovala, že bezpodmínečná vratnost zálohy při posouzení odpovědnosti žalobce za přestupek nehrála roli, byla námitka žalobce vypořádána.
18. Podle zdejšího soudu byly vypořádány také další žalobcem uplatněné odvolací námitky, a napadené rozhodnutí proto nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů stiženo není. Přesto soud opětovně zdůrazňuje, že do budoucna by bylo vhodné, aby žalovaná jednotlivé odvolací námitky vypořádávala podrobněji, a to nikoli pouze s využitím značně obecných floskulí.
19. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné také z důvodu nesprávného posouzení skutkového stavu věci. Z úředního záznamu ze dne 11.7.2018, id. kód 301807110052401, a zejména pak z protokolu o kontrole ze dne 5.9.2018, id. kód 301807110052402, které byly vyhotoveny v rámci kontroly provozovny žalobce v Otrokovicích prvostupňovým správním orgánem, soudu vyplývá, že operátor informační linky žalobce před samotnou návštěvou provozovny inspektorům sdělil, že pro převezení vozidla do zvolené provozovny žalobce je třeba složit zálohu, která je vratná i v případě, kdy k zakoupení vozidla nedojde. V průběhu fiktivního nákupu ojetého vozidla prodávající v otrokovické provozovně po ujištění, že konečná cena vozidla Škoda Octavia byla 80 000 Kč, doplnil: „...*respektive teda je u nás ještě poplatek, který je ve výši 3 990 Kč. Ten je za přepisy, za všechnu tady tu jakoby práci, za výkupáka, který to, tak se to tam vždycky musí zaplatit, jen ten poplatek jednorázový tam, takže cena potom bude 84 bez deseti korun, nebo bez koruny...*“ (čas 12:10 a dále zvukového záznamu „AAA Otrokovice 003.mp3“), a dále uvedl, že tento poplatek se týká všech vozidel s prodejní cenou nad 20 000 Kč. Podle fotodokumentace, která prochází správním spisem, nebyl poplatek ve výši 3 990 Kč na cenících vystavených v otrokovické provozovně žalobce uveden. Z fotografií čelního skla vozu Škoda Octavia je patrné, že toto vozidlo – na rozdíl od jiných vystavených automobilů – nebylo opatřeno informační kartou s cenou vozidla. To bylo podle vyjádření prodávajícího způsobeno tím, že vozidlo bylo teprve v den kontroly v autobazaru vystaveno. Provádění kontroly v Otrokovicích bylo zachyceno také na zvukovém záznamu, který byl založen na CD ve správním spisu.

20. Podle úředního záznamu ze dne 11.7.2018, id. kód 301807110042401, a podle protokolu o kontrole ze dne 6.9.2018, id. kód 301809040042401, inspektoři prvostupňového správního orgánu v brněnské provozovně žalobce zjistili, že prodejce u vozidla Škoda Fabia RZ 2T6 8236 uvedl kupní cenu 59 999 Kč, ač v závěru předstírané kontraktace tvrdil, že u každého vozidla je třeba zaplatit také poplatek ve výši 3 990 Kč. Kupní cena vozidla 59 999 Kč byla uvedena také na informační kartě na čelním skle vozidla. Prodejce inspektorům sdělil, že udávaný kilometrický nájezd je věrohodnou informací ověřovanou v databázi Cebia. V průběhu zkušební jízdy prodejce tvrdil, že vozidlo je v bezvadném stavu, na vozidlo je poskytnuta záruka půl roku na skryté vady a je možné přikoupit pojištění na mechanické a elektrické závady na jeden rok nebo na 20 000 kilometrů nájezdu vozidla. Přílohami k úřednímu záznamu z kontroly byly mimo jiné kopie ceníků doplňkových služeb. Na žádném z těchto ceníků poplatků ve výši 3 990 Kč uveden nebyl. Podle kopie náhledu www stránek žalobce, která prochází správním spisem, žalobce u nabízeného vozidla inzeroval existenci servisní knížky. Podle protokolu o kontrole obsahovala servisní knížka záznamy pouze do roku 2013 (vozidlo bylo podle technického průkazu zaregistrováno dne 20.1.2004). Průběh kontroly byl zachycen také na audiovizuálním záznamu ze skryté kamery („AAA Brno – kontrola.mp4“).
21. Vzhledem k tomu, že obsah úředních záznamů a protokolů o kontrole je v souladu se zvukovými záznamy i s audiovizuálním záznamem, nemá zdejší soud důvod pochybovat o správnosti závěrů prvostupňového správního orgánu o zjištěném skutkovém stavu. Tu soud dodává, že námitky žalobce směřujícími k předčasnému zveřejnění výsledků kontroly prostřednictvím sdělovacích prostředků nemohou mít na procesní použitelnost důkazních prostředků žádný vliv, a proto se jimi soud zabývat nebude. I kdyby totiž skutečně správní orgán informoval veřejnost o výsledcích kontroly v provozovnách žalobce dříve, než bylo kontrolní zjištění doručeno samotnému žalobci, nemohl nijak takový postup ovlivnit zákonnost napadeného a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Jestliže má žalobce za to, že mu vznikla tímto postupem prvostupňového správního orgánu újma z důvodu porušení zásady nevěřejnosti správního řízení, je na něm, aby využil jiných nástrojů tuzemské práva – kupříkladu podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád).
22. Podle žalobce byla záloha ve výši 2 000 Kč vratná, a povinnost jejího složení tak nemohla ovlivnit ekonomické chování spotřebitele podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Podle dokladu o rezervaci automobilu ze dne 11.7.2018 se kupující a prodávající (žalobce) zavázali na výzvu kupujícího uzavřít kupní smlouvu na automobil Škoda Fabia, a to nejpozději do konce rezervační lhůty (13.7.2018). Rezervační záloha, jak plyne z příjmového pokladního dokladu PPAABRCZ/183737 ze dne 11.7.2018 a z dokladu o rezervaci automobilu, byla stanovena ve výši 2 000 Kč. Záloha se podle dokladu o rezervaci v případě uzavření kupní smlouvy na automobil započítala na kupní cenu, jinak se vrátila kupujícímu na jeho výzvu v hotovosti na pobočce prodávajícího. Z nahrávky rozhovoru mezi telefonním operátorem a inspektorem prvostupňového správního orgánu soudu vyplývá (od času 2:10 nahrávky „telefonát.mp3“), že z inzerce žalobce na jeho www stránkách není zřejmé, v jaké provozovně je vůz aktuálně umístěn. Zároveň je patrné, že jediným způsobem, jakým lze zálohu uhradit, je osobně na příslušné provozovně žalobce. Také ze zvukového záznamu („AAA Brno.m4a“), který souvisel s přípravou kontroly v brněnské provozovně, soudu vyplývá, že spotřebitel z www stránek netuší, v jaké provozovně se v daný okamžik automobil nacházel. I v rámci tohoto hovoru telefonní operátor žalobce sdělil (v čase 3:30 nahrávky „AAA Brno.m4a“), že lze vozidlo po složení vratné zálohy ve výši 2 000 Kč přepravit na libovolnou provozovnu žalobce. Pro složení zálohy bylo nutné, aby se spotřebitel pro účely uhrazení zálohy dostavil na pobočku. To, že záloha byla vratná i v případě, kdy nedošlo k uzavření kupní smlouvy, je zřejmé i z následné kontroly dne 6.12.2018, jak byla zaznamenána v protokolu o kontrole ze dne 17.12.2018, id. kód 301812060042451.

23. Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika nekalá, je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobila podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejím působením vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. Je-li obchodní praktika zaměřena na určitou skupinu spotřebitelů, posuzuje se podle průměrného člena této skupiny. Podle § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele se obchodní praktika považuje za klamavou, pokud ve svých věcných souvislostech a s přihlédnutím ke všem jejím rysům, okolnostem a omezením sdělovacího prostředku opomene uvést podstatné informace, které v dané souvislosti spotřebitel potřebuje pro rozhodnutí ohledně koupě, čímž způsobí nebo může způsobit, že spotřebitel učiní rozhodnutí ohledně této koupě, které by jinak neučinil. Podle odst. 2 tamtéž se za klamavé opomenutí také považuje, pokud prodávající podstatné informace uvedené v odstavci 1 zatají nebo poskytne nejasným, nesrozumitelným nebo nejednoznačným způsobem nebo v nevhodný čas vzhledem k okolnostem popsáným v odstavci 1 anebo neuvede obchodní záměr obchodní praktiky, není-li patrný ze souvislosti, a pokud to v obou případech vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.
24. V úvodu zvukového záznamu z kontroly v Otrokovicích je patrné, že prodávající „ponouká“ inspektory k porozhlédnutí po vystavených automobilech namísto složení zálohy. Obdobně podle audiovizuálního záznamu v brněnské provozovně prodávající po příchodu inspektorů prvostupňového správního orgánu začínou nabízet tam umístěná vozidla. Nebylo-li z inzerce na www stránkách žalobce patrné, že pro převoz vozidla na vybranou provozovnu bylo třeba složit na této provozovně zálohu, a zároveň z pořizovaných zvukových a audiovizuálních záznamů je zřejmé, že bylo praxí žalobce namísto převozu vozidla před složením zálohy nabízet tam vystavená vozidla, šlo nepochybně o taktiku žalobce, jak pod záminkou složení zálohy zajistit přítomnost spotřebitele v provozovně. Za této situace soud souhlasí se žalovanou, že byt' byla záloha vratná, mohla ovlivnit ekonomické chování spotřebitele ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, neboť z www stránek žalobce nevyplývalo, že pro převoz vybraného vozidla „zdarma“ bylo třeba složit vratnou zálohu, a to osobně na provozovně žalobce.
25. Žalobce dále zpochybňuje závěr žalované, že údaj o existenci servisní knížky lze spojit s informací o pravidelném servisu vozidla. Podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen řádně informovat spotřebitele mimo jiné o vlastnostech prodáváných výrobků. Při poměrování splnění informační povinnosti prodávajícím lze na prodávajícího klást pouze takové požadavky, které jsou rozumné a přiměřené okolnostem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 70/2015-66 ze dne 22.10.2015 či rozsudek téhož soudu č.j. 9 As 93/2016-27 ze dne 19.1.2017). Podle přesvědčení zdejšího soudu je servisní knížka doplňkovým dokumentem, který osvědčuje legendu prodávajícího o technickém stavu automobilu či jeho kilometrovém nájezdu. Jestliže prodávající o existenci servisní knížky věděl a v inzerátu k příslušnému automobilu servisní knížku bez dalších podrobností zmínil, pak průměrný spotřebitel předpokládá, že je v servisní knížce obvykle zachycena podstatná část „servisní historie“ prodávajícího vozidla. Byl-li poslední záznam v servisní knížce proveden v roce 2013, zatímco k prodeji vozidla mělo dojít po pěti letech v roce 2018, nepochybně tato servisní knížka onu „osvědčovací“ funkci plnit nemohla. Soud souhlasí se žalobcem, že servisní knížku nelze vnímat jako garanci pravidelného servisu. Podle soudu však tvrzení o existenci servisní knížky slouží k posílení důvěryhodnosti tvrzení prodávajícího o tvrzených vlastnostech vozidla. Jestli servisní knížka neobsahovala záznamy za poslední roky bezprostředně předcházející prodeji, či by obsahovala pouze zjevně kusé či nahodilé (kupříkladu jeden záznam za pět let) záznamy, měl prodávající na tyto nedostatky upozornit. Absence údaje o tom, že servisní knížka neobsahuje údaje za posledních 5 let před prodejem vozidla, tak bylo opomenutím uvedení podstatné informace ve smyslu § 5a odst. 1 a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, neboť spotřebitel se mohl mylně domnívat, že servisní knížka obsahuje záznamy o servisních úkonech po celou dobu provozu vozidla.

26. Je tedy zřejmé, že žalobce opomenul – ve smyslu § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele – uvést informaci o nutnosti složit vratnou zálohu za převoz vozidla a sdělit, že poslední záznam v servisní knížce je z roku 2013. Obě tato jednání by ve výrokové části nepochybně obstála jako samostatný přestupek. Nahlížel-li prvostupňový správní orgán na tato jednání jako na dílčí útoky proti chráněnému zájmu v rámci jednoho přestupku, nezákonnost či nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí to podle zdejšího soudu nezpůsobuje, neboť tím nedošlo k zásahu do práv žalobce.
27. Podle žalobce byla informační povinnost ve smyslu § 9 zákona o ochraně spotřebitele s dostatečným předstihem a skutečný stav vozidla v brněnské provozovně byl spotřebiteli intimován předložením písemného návrhu kupní smlouvy včetně přílohy č. 1. Správním spisem prochází vzor protokolu o zkušební jízdě a předání vozidla (příloha č. 1 ke kupní smlouvě) Škoda Fabia RZ 2T6 8236. Podle části III. protokolu (celkový stav automobilu) mohou být jednotlivé součástky vozu „...na hraně své životnosti a vykazovat známky zanedbané údržby, proto automobil vyžaduje zvýšenou míru oprav a údržby. V případě, že je shora v bodě I. uveden „nesoulad“ stavu najetých kilometrů (podstatně) a technický stav automobilu vykazuje oproti údajům na tachometru značné nadměrné opotřebení; s ohledem na to byla přiměřeně snížena kupní cena...“. V části I. protokolu byla kolonka „nesoulad“ opatřena symbolem „X“. V části IV. protokolu (Doporučený základní servis /bez zbytečného odkladu po koupi/) byl uveden tento seznam doporučených neodkladných úkonů: „...výměna oleje a filtrů, výměna rozvodů včetně vodní pumpy, kontrola a doplnění provozních náplní, kontrola tlumičů a brzd...“. Z obsahu písemných podkladů předaných spotřebiteli je tak zřejmé, že žalobce písemně na problematiku stavu vozidla i možný nesoulad v počtu najetých kilometrů upozornil. Nelze však přehlédnout, že v rámci ústní prezentace vozidla poskytoval prodejce naprosto odlišné informace, neboť při zkušební jízdě tvrdil, že vozidlo je v bezvadném stavu a stav nájezdu automobilu je ověřován. Podle soudu je zcela neakceptovatelné, aby prodejce při ústní prezentaci vozidla uvedl zcela odlišnou informaci o stavu vozidla oproti písemnému znění smluvní dokumentace. Je nezbytné, aby se údaje uváděné prodávajícím v rámci neformální (ústní) části kontraktace shodovaly – a to alespoň rámcově – s informacemi poskytnutými v písemné podobě. Průměrný spotřebitel spoléhá, že prodávající je profesionál, který mu ústním přednesem zprostředkovává údaje o stavu vozidla, které budou odpovídat obsahu kupní smlouvy a související dokumentace. Odlišný výklad by mohl vést k absurdním situacím, kdy prodávající na úvod kontraktačního procesu sdělí zcela vyběhané údaje o prodávaném vozidle z důvodu „nalákání“ spotřebitele, aby následně došlo ke konvalidaci sdělených údajů o předmětu koupě tím, že údaje o skutečném stavu vozidla bude obsahovat teprve písemný návrh kupní smlouvy včetně příloh. Soud tak dává zapravdu žalované v tom, že žalobce poskytl podstatné informace o vlastnostech prodávaného vozidla nejasným způsobem ve smyslu § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele.
28. Žalobce odmítá, že by porušil povinnost informovat spotřebitele o ceně prodáváných vozidel. Podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit. Smyslem této povinnosti je, aby spotřebitel získal komplexní informaci o konečné ceně, za kterou bude možné produkt zakoupit. Pořízené záznamy z fiktivní kontraktace v otrokovické i brněnské provozovně jednoznačně prokazují, že poplatek ve výši 3 990 Kč byl spotřebiteli prezentován jako povinný. Průměrný spotřebitel tak zcela jistě bude tuto informaci vnímat tak, že jde o nezbytnou součást kupní smlouvy (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 101/2010-82 ze dne 9.12.2010). Nadto z fotodokumentace pořízené v průběhu kontroly je zřejmé, že – podle žalobce fakultativní – poplatek ve výši 3 990 Kč nebyl na cenících umístěných v provozovnách žalobce uveden. Jestliže byl poplatek ve výši 3 990 Kč zmíněn teprve v samotném závěru uzavírání kupní smlouvy, a zároveň mělo podle prodávajících jít o obligatorní poplatek, ač nebyl zahrnut do

zprvu uváděné kupní ceny vozidel, nemá soud pochyby o tom, že žalobce postupoval v rozporu s § 12 zákona o ochraně spotřebitele.

29. Podle žalobce byla splněna také informační povinnost podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele, tedy povinnost spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění. Je pravdou, že žalobce v písemném návrhu smlouvy přiznával kupujícímu roční záruku v souladu s tuzemským právem, neboť v režimu spotřebitelských smluv lze nad rámec zákona poskytnout pouze výhodnější podmínky pro uplatnění odpovědnosti za vady (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 60/2005-73 ze dne 22.3.2006). V průběhu zkušební jízdy však prodávající brněnské provozovny tvrdil, že záruka je poskytována pouze půlroční a že je možné přikoupit pojištění na mechanické a elektrické závady na jeden rok nebo na 20 000 kilometrů nájezdu vozidla. Také k této žalobní námitce tak může soud pouze zopakovat, že není přípustné, aby prodávající chybně poskytnutou informaci – tu týkající se záruky – napravoval následným předložením písemného návrhu kupní smlouvy. Nadto zmínka prodávajícího o možnosti „přikoupení“ záruky mohla vést spotřebitele k chybnému rozhodnutí o koupi této doplňkové služby, a to právě na základě nesprávného údaje o poskytnuté záruce sděleného ústně. Povinnost řádně informovat spotřebitele o jeho právech vyplývajících z vadného plnění nebyla přitom vázána na znalost právního řádu konkrétního spotřebitele, ale dopadala na žalobce bez nutnosti splnění dalších podmínek. Podle zdejšího soudu tak postupoval žalobce v rozporu s § 13 zákona o ochraně spotřebitele.
30. Namítá-li žalobce nenaplnění materiální stránky přestupku, nedává mu soud za pravdu ani k této žalobní námitce. Jestliže byly naplněny formální znaky skutkové podstaty přestupku, bude obvykle naplněna také materiální stránka přestupku. Při nákupu automobilu, jako (obvykle) významného výdaje z rozpočtu spotřebitele, je nezbytné, aby rozhodnutí o koupi bylo informované a kvalifikované. Spotřebitel musí mít dostatek informací o předmětu koupě i smluvních podmínkách. Jestliže žalobce nedostal svým povinností řádně a v dostatečném rozsahu informovat spotřebitele, nepochybně byla naplněna také materiální stránka přestupku. Žalobce vyjma obecných tvrzení neuvedl, z jakého důvodu neměla být materiální stránka naplněna, a žalovaná tak nepochybně, jestliže se otázkou naplnění materiální stránky nezabývala.
31. Zdejší soud tak uzavírá, že sdílí pohled žalované. Žalobce v rozporu s § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele užil nekalé obchodní praktiky a porušil informační povinnost podle § 12 a § 13 téhož zákona. Žalovaná podle zdejšího soudu aplikovala správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustila ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žalobní argumentaci důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil ani žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto zdejší soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

32. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšná byla žalovaná, té však podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto bylo rozhodnuto, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 1.7.2021

Petr Šebek v.r.
předseda senátu